

garatge de casa. Com el que se sap petit davant dels reptes però massa gran per fer-se enrere.

Eixugant-se la suor de les mans amb la samarreta, colla els dits als suports laterals i encaixa un peu al primer graó. Un impuls, i el segon. Té la vista fixada al davant; no vol que res ni ningú no el desconcentri. Sent els crits llunyans d'infants perseguint-se, de vehicles que s'estacionen. Els ignora: el tercer graó està a punt de ser conquerit. Un calfred a l'esquena l'avisava de la progressiva distància a la terra ferma. S'atura, repassa mentalment els motius de la seva temeritat, i enfila el peu al quart graó. Nota gotes de suor que li recorren el front, veu fugaçment els cabells rossos de la seva valedora. Diria que s'ha tret les ulleres. Cinquè graó. Es remulla els llavis amb la llengua, té set. Sense venir al cas, li ve al cap la sintonia que precedeix els episodis antics de Tom i Jerry. El peu rellisca suaument en trobar-se una concentració inoportuna de sorra. Res greu: ja és al sisè. Sent un pare escridassant el seu fill perquè volia pujar al tobogan per on no tocava. El nen plora i se'n desdiu. Setè. Alça la vista. La plataforma és a tocar. Vuitè. I és en aquest punt que, com beneït amb un superpoder fins ara reprimat, les cames li tremolen d'excitació i escalen els quatre graons restants amb una inusitada rapidesa. Ascendeix ferm, imparabile. I quan el seu rostre emergeix dalt de la plataforma, un esclat de llum subratlla el triomf com una exultant simfonia visual. En asseure's a la plataforma, disposat a descendir per aquell tobogan abans maleït, s'adona que ella està dreta, al final de la baixada, amb un contagiós somriure que, ara sí, irradia sense miraments. Els seus ulls transpiren orgull, reconeixement. Ell deixa el cos inert per baixar sense limitacions, per fruir cada centímetre del descens. Quan arriba al final del trajecte, aprofita el mateix impuls per fondre's en una abraçada amb la seva còmplice. Arremolinat entre els seus cabells, li diu a l'orella:

—Has vist, mama? Ara ja els sé pujar tots jo sol!

Repeteix la gesta tres, quatre, cinc vegades. Berena. Asseguts de costat, rememoren els millors moments de la tarda. Acorden marxar a fer un volt abans d'anar a casa. Agafats de la mà, ell fa un últim cop d'ull al tobogan. Li somriu, com enaltint la seva vàlua com a adversari. Girant-se cap a l'altre costat del parc, mirant el mar, es fa una promesa silenciosa: l'any que ve, saltarà de caps a l'aigua.

Pep Prieto

David Caño (Olot, 1980) és una veu urbana i dissident que ha dotat el català de tots els matisos i colors de la lluita. La seva veu combativa i emergent té, ben sovint, el lirisme dels revoltats i l'agror de la desfeta. Ha publicat tres llibres de poemes: *Barcelona* (Editorial Galerada, 2007), premi Amadeu Oller; *He vist el futur en 4D* (Editorial Moll, 2009), premi Vila de Lloseta; i *PostMortem/! del no-res, TOT* (Editorial Tigre de paper, 2012). Apareix, també, a les antologies poètiques *Price i Cia* (Editorial Pont del petroli, 2011) i *Ningú no ens representa, poetes emprenyats* (Editorial Setzevents, 2011). Ha fet innombrables recitals en què destaca pel seu verb fluid i contundent i per la seva capacitat d'improvisació damunt dels escenaris. I ha col·laborat de manera habitual amb el cantautor Cesc Freixas, en recitals en què es combina la poesia i la música.

Solstici

El primer dia sempre és com un pressentiment. Com una ferida que creix a l'escorça de qualsevol arbre que dubta. Passejava pensant en empelts, rígid, vestit tot de negre, resseguint els regalims d'un sol que es ponía amb certa litúrgia. Amb la litúrgia dels dies finits que frisen per no acabar mai. Mirava el seu voltant però res no trencava la imatge. Només veia decaïment. Aquella cera en els ulls que arrosseguen els homes que saben que van a morir. No comptava les passes. Ell només caminava. I quan trobava alguna rajola centenària se li escapava un mig somriure perquè, de sobte, tot esclatava al seu voltant. Era massa d'hora per fer la Gran Foguera. Mai no havia sabut quin era el moment just per treure's les ulleres de sol. Reia. Reia fort perquè ja no recordava la transparència nítida d'aquell primer pressentiment. El plaer del dia que va aprendre a viure sense deure res a ningú. Les rajoles començaven a humitejar-se i això contrastava amb el rec de la nit i l'olor de la pólvora. L'escena era groga, això sí, com sempre. Una monja sense mitges i mig despentinada va creuar la plaça amb massa pressa però sense ensopegar amb l'ombra de cap record oblidat. Ciutat

que ignores el que no has volgut conèixer mai. La paret foradada per les bales d'una guerra perduda. Anava de negre, sí. Tot ell. Però bé podria haver-se perdut en una platja fronterera i beure cervesa i ballar desconsoladament, amenaçadorament, llençant mirades com ganivets afilats que cap destí ja no gosarà poder arrencar. I aquest és el meu senzill homenatge a Gabriel Ferrater. Podria ser una platja, dèiem, o un envelat infantil de barriada. Amb els himnes de l'orquestra repicant contra els *palcos* replens d'ullets petits i acusadors, disposats a jutjar el primer gest arrauxat que s'enfugi del pacte. Del pacte fals que perjuren com una evidència irrefutable. La primera fila, però, tothom sap que és territori de borratxos. És on s'acumulen tots els compliments desfasats i dirigits a la rossa de l'orquestra. A la rossa que es mostra distant i propera, tan real com efímera, mentre la canalla corre —de la pista a la grada de la

grada a la pista— i els petards peten. Peten distants com una creença. Com un desafiament generacional que es regenera per restar sempre igual. Sempre al mateix lloc. Com un logo comercial. Com els logos possessius que llueixen d'amagat les adolescents precioses sota mocadors de coll sense nom ni família. La Fira ja és una altra història. I la perifèria de la Fira, direcció nord, és on s'amaga l'origen del món. «És l'essència primera de totes les coses», pensava mentre trepitjava fulles i matolls, negra nit, enfilant-se pels marges de la Muntanya Pelada. Mastegava la vida quotidiana que amaguen les pedres; amb les espartenyas de la seva àvia, al cap, trepitjant l'asfalt de l'enyor tan llunyà. I passats uns anys, ja gemegava *Udols* com misses negres i hipodèrmiques mentre conspirava contra tot el que encara no havia ni existit. No s'havia inventat però sabia del cert que arribaria. Va ser lliure just en el moment que va començar a desitjar-ho; llavors van passar tantes coses que l'esperit va recuperar tota presència i el color naixé en matís que sua, aquí, en aquest punt, ara, en aquest instant que també és hora idònia i sap que ha d'encendre la Gran Foguera. I ho fa. I salta. I corre. Perquè el sol sortirà massa d'hora... Sí, d'això també n'està convençut.

David Caño

